

[Thorndahl]

ede og visionære forslag. Men ak, det viste sig desværre at være tilfældet. Dybt skuffet må man konstatere, at dette overfladiske forslag blot skal tjene det politiske formål at være et lille bitte figenblad, der skal skjule socialdemokratiets boligpolitiske nøgenhed, og ikke alene er figenbladet lille, men det er sandelig også gennemsligtigt, så gennemsligtigt, at der faktisk er grund til at beklage, at VKR-regeringen i sin tid ophævede pornografiloven. Om det socialdemokratiske beslutningsforslag kan derfor siges, at det er overflødig og egentlig kun kan tjene det ene formål netop at afdække partiets boligpolitiske ynkelighed.

Jeg skal herefter vende mig til regeringens forslag, og jeg vil godt indledningsvis kritisere, at forslagene, der jo er fremsat som en samlet pakke, ikke indeholder en samlet og overskuelig oversigt over lovforslagenes økonomiske og beskæftigelsesmæssige konsekvenser.

Med hensyn til forslaget om indeksfinansieret boligbyggeri, som jo reelt drejer sig om at overføre 2.000 enheder fra det almennyttige byggeris kvota til det private andelsboligbyggeri, kan jeg sige, uden at det i øvrigt skal udlægges som en egentlig tilkendegivelse af støtte til andelsboligtanken, at vi kan støtte dette forslag, især med baggrund i de 200 millioner, der cirka vil kunne spares på de offentlige udgifter pr. år som følge af lovforslaget. I bemærkningerne opererer man jo i øvrigt i regneeksemplet med en kurs 60 for de indeksregulerede realkreditobligationer, uanset at den vist i dag er omkring de 50, og jeg vil da godt i den anledning spørge boligministeren, om der heri ligger en tilkendegivelse af en politisk målsætning gående ud på, at man vil stræbe efter at nå kurs 60 inden for det allernærmeste.

Med hensyn til forslaget om ændring af loven om individuel boligstøtte er hovedformålet at opnå besparelser på de offentlige udgifter ved principielt at reducere boligsikringen med 8 pct.

Det er fremskridtspartiets opfattelse, at nybyggeriet er blevet fordyret, især inden for det almennyttige område, simpelt hen fordi de sociale boligselskaber ikke har anlagt almindelige lønsomhedsbetragtninger ved projektering og gennemførelse af nybyggeri, men har disponeret ud fra, at byggeriet gerne måtte koste væsentlig mere, end lejerne kun-

ne betale, netop på grund af boligsikringen. Denne opfattelse dækker i øvrigt også mine egne personlige erfaringer som ingeniør i forbindelse med projekteringen og udførelsen af ca. 2.000 boligenheder under det almennyttige byggeri. For så vidt angår pensionisterne er vi derimod af den opfattelse, at disse medborgere skal have offentlig støtte til dækning af deres boligudgifter.

Men alt i alt kan vi på dette grundlag principielt støtte regeringens forslag, dog med det forbehold, at i vores sammenhængende økonomiske politik, hvori bortfald af boligsikringen som anført indgår – bortset fra for pensionisterne – er det et enkelt element, og i den sammenhæng, det skal ses i, mere end kompenseres det jo af de hertil knyttede skattelettelser, som vi har til hensigt at gennemføre. Jeg kan derfor ikke endeligt sige ja til lovforslaget, som det ligger her i dag.

Med hensyn til de tre resterende forslag, der jo hænger mere sammen, gælder, at vi kan støtte forslaget om det bidrag, boligselskaberne fremover skal betale til formindskelse af statens udgifter i forbindelse med det almennyttige byggeri.

Med hensyn til de foreslåede generelle forhøjelser af huslejerne, begyndende med 5 kr. pr. m², stigende til 15 kr. pr. m² i 1986, kan jeg sige, at det vil vi gerne diskutere grundigt og positivt i udvalget. Der kan være nogle problemer, vi skal have klaret af, men generelt er der ikke tvivl om, at den ældre boligmasse er slidt alt for langt ned, simpelt hen fordi der er ofret alt for lidt på vedligeholdelsen gennem årene.

Herudover har jeg nogle mindre spørgsmål til boligministeren.

I L 53 stilles der med den foreslåede § 8 a, stk. 2, forslag om, at istandsættelsesreglerne skal fastsættes ensartet for det enkelte selskabs afdelinger, og jeg vil da godt spørge, om det i virkeligheden er nødvendigt. Kan man ikke gøre det afdelingsvis? Ifølge samme paragrafs stk. 5 kan det enkelte selskabs ledelse suverænt fastsætte den årlige istandsættelsesafgift pr. m². Jeg synes, der mangler nogle retningslinjer og en kontrol her og muligvis også en klageadgang. Ellers giver vi jo gennem denne bestemmelse boligselskaberne en næsten ubegrænset mulighed for at forhøje lejen, og specielt i år har vi jo fået en række eksempler på, at i hvert fald for visse bo-